

Arrest

nr. 315 290 van 23 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 29 maart 2022.

Op 19 juni 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder), bijgestaan door een tolk die het Pashai machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 25 oktober 2023 nam het CGVS de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een 18,5 jaar oude Afghaan te zijn, Pashai te zijn van etnische origine en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Shurundi, district Darinur, in de provincie Nangarhar. U woonde er samen met uw ouders, uw broer – die een mentale beperking heeft – en uw zus. U ging zo’n 2 of 3

jaar naar school en volgde gedurende 5 jaar religieuze lessen aan de madrassa. Daarnaast zorgde u voor de koeien en werkte u op de velden.

Uw vader werkte voor NDS (National Directorate of Security), maar voerde zijn taken later uit bij het Afghaanse leger. Omwille van zijn werk kreeg uw vader telefoontjes van de taliban; ze wouden dat hij ermee stopte. Ook ontving uw vader een bedreiging via de mullah. Uw vader wou niet stoppen met werken; hij voelde zich veilig op het werk. Tijdens de machtsovername kwam al het overheidspersoneel naar huis, zo ook uw vader. Een week na de machtsovername viel de taliban uw huis binnen. Ze waren op zoek naar u en uw vader. Uw moeder kon u nog net op tijd verstoppen in de broodoven, maar uw vader werd door de talibanleden meegenomen. Na de inval besloot uw moeder dat het veiliger was voor u om het land te verlaten.

Zo'n 3 of 4 dagen na de ontvoering van uw vader verliet u Afghanistan. Na een reis van 9 maanden kwam u op 28 maart 2022 in België aan. De dag nadien, op 29 maart 2022, diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Toen u in Turkije was, vernam u van uw familieleden dat uw vader anderhalve week na uw vertrek vermoord zou zijn. Zijn lichaam werd teruggevonden. Inmiddels woont uw familie bij uw maternale oom in Jalalabad.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende originele documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader, de NDS-badge van uw vader, een opleidingscertificaat van uw vader en 3 waarderingcertificaten van uw vader. Verder legt u een kopieën van medische documenten neer, alsook foto's van uw vader in uniform, foto's van uw vaders grafsteen en foto's van uw broer. Ook toonde u tijdens het persoonlijk onderhoud een video van tijdens de begrafenis van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Pas na het doen van uw vrij relaas haalt u plots medische problemen aan; u zou hartproblemen hebben. Het zou komen omdat u vaak bang bent (CGVS p. 8). Ter staving van uw hartproblemen legt u medische documenten voor (document 9). Echter ontbreekt de laatste pagina waar de conclusie en behandeling op zouden staan. Toch kan uit het luik 'uitslagen en behandeling op spoed' worden afgeleid dat er geen sprake is van abnormale zaken. Hoe dan ook verklaart u dat uw medische problemen geen invloed hebben op uw verklaringen. Daarnaast werd u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud duidelijk gemaakt dat u om een pauze kon vragen wanneer u dat nodig achtte en werd gevraagd hoe het met u ging, waarop u stelde dat het goed met u gaat (CGVS p. 1-2). Het persoonlijk onderhoud vond plaats zonder problemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Er kan omwille van onderstaande redenen echter geen geloof gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 20 april 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 22,73 jaar met een standaarddeviatie van 1,82 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Ook stip het CGVS graag aan dat u in Bulgarije onder een andere geboortedatum geregistreerd staat die verschilt van uw zelfverklaarde, administratieve geboortedatum (31 maart 2005), alsook de geboortedatum die uit de leeftijdtest geconcludeerd werd (1 januari 2000); namelijk 1 januari 2001 (Dublin Unit België). Er kan dan ook geconcludeerd worden dat u onderweg niet consequent dezelfde leeftijd verklaarde. De verschillen in geboortedata maken dat uw geloofwaardigheid reeds bij voorbaat aangetast is.

Ter staving van uw identiteit legt u uw taskara – een Afghaans identiteitsdocument – voor. Aan dit document kan slechts een geringe bewijswaarde gehecht worden; temeer daar dit document verwijst naar uw ongeloofwaardige geboortedatum. Bovendien blijkt uit openbare informatie dat Afghaanse documenten gemakkelijk te vervalsen zijn (zie infra). Bovendien werd u gevraagd of u ooit andere namen gevoerd heeft,

waarop u negatief antwoordde (CGVS p. 3). Hierop wordt u geconfronteerd met de naam Z. R., waaronder u in Bulgarije geregistreerd staat. U ontkent simpelweg deze naam ooit gebruikt te hebben, hetgeen de verschillen in identiteit niet weet te vergoelijken. Het feit dat u onder verschillende namen gekend staat, maakt dat er besloten kan worden dat u de asielinstanties bewust tracht te misleiden. Ten gevolge hiervan wordt ook in België ernstig getwijfeld aan uw geloofwaardigheid.

Er moet dan ook worden vastgesteld dat blijkt dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd en uw identiteit. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd en uw ware identiteit, wat relevante elementen zijn voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

Er kan geen vrees in uw hoofde vastgesteld worden omwille van de beweerde job die uw vermeende vader uitoefende.

Vooreerst weet u uw verwantschap met uw vermeende vader niet te staven. De door u neergelegde documenten slagen er niet in een familieband aan te tonen. U legt uw eigen taskara voor, alsook de taskara van uw vader. Aan Afghaanse identiteitsdocumenten kan slechts een geringe bewijswaarde toegekend worden; ze kunnen gemakkelijk vervalst worden, zoals blijkt uit openbare informatie (zie infra). De documenten slagen er niet in enig verwantschap tussen u en uw vader aan te tonen.

Verder legt u 7 foto's voor van uw vermeende vader in uniform. Ook deze foto's zijn niet in staat enig verwantschap tussen u en uw vermeende vader te bewijzen, daar het helemaal niet duidelijk is wie de persoon op de foto's is, nog minder hoe deze aan u verwant zou zijn.

Daarnaast kunnen er de nodige vraagtekens geplaatst worden bij de kennis die u heeft over het werk van uw vermeende vader. Hoewel u enige kennis heeft over het werk van uw vader, schiet u toch te kort in enkele essentiële zaken wat betreft zijn werkzaamheden. U legt een opleidingscertificaat van uw vader neer en weet er over te vertellen hoe lang de opleiding duurde, echter weet u niet wat uw vader er allemaal geleerd zou hebben. Daarnaast weet u maar heel beperkt en oppervlakkig te antwoorden wanneer gevraagd wordt wat NDS in het algemeen allemaal doet; "informatie verzamelen, rapporten maken en die rapporten aan de overheid geven" – hoewel uw vader 8 jaar voor NDS gewerkt heeft (CGVS p. 9). Ook had uw vader verschillende rangen: eerst was hij officier, nadien werd hij majoor en uiteindelijk werd hij gepromoveerd tot luitenant-kolonel. U weet echter niet wat het verschil is tussen alle rangen of welke taken hiermee gepaard gaan (CGVS p. 11). Ook over de specifieke opdracht van uw vader binnen de NDS – hij moest onderzoeken of militairen banden hadden met de taliban – legt u vage verklaringen af. U gevraagd om uit te leggen hoe uw vader dat dan precies deed stelt u dat er controleposten verkocht werden en dat uw vader dat moest voorkomen; hij ging dan naar het huis van die persoon en belde de overheid voor een arrestatie. Soms ging uw vader ook eens mee ergens binnen te vallen, en soms kreeg hij telefonische tips. U gevraagd of uw vader zelf ook onderzoeksdagen verrichte of hij zich enkel baseerde op telefonische tips, antwoordt u naast de vraag en stelt u dat uw vader altijd deelnam aan operaties en missies, maar dat hij soms ook anderen belde om hen de missies uit te laten voeren. Gezien u zelf begint over de missies waar uw vader aan deelnam, wordt hier verder op ingegaan door u naar meer informatie over de missies te vragen. Hierop krabbelt u terug en verklaart u dat uw vader u nooit informatie gaf over de missies (CGVS p. 12-13). Uw verklaringen weten het CGVS niet te overtuigen; de uitoefening van de job van uw vermeende vader kan niet geconcludeerd worden.

Daarnaast oordeelt het CGVS dat het opmerkelijk is dat u tijdens het interview bij DVZ niet de meest recente, hoogste rang van uw vader vermeld heeft; u houdt het er op dat hij officier was (vragenlijst CGVS – vraag 5). Echter behaalde hij nadien, zo stelt u zelf, nog de rangen van majoor en luitenant kolonel (CGVS p. 11). Ook stelde u tijdens datzelfde interview dat uw vader bij het nationale leger werkte. Echter verklaarde u bij DVZ dat uw vader altijd bij NDS werkte, maar zijn opdracht van NDS bij het leger moest uitvoeren (CGVS p. 9), hetgeen hem nog steeds geen militair maakt. U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, stelt u dat u bij DVZ wel zei dat uw vader bij NDS werkte en luitenant kolonel was, maar dat uw Pashtou niet goed genoeg was (CGVS p. 9). Echter werd aan bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd hoe uw gesprek bij DVZ verlopen was en stelde dat alles goed ging (CGVS p. 3). Wat later haalde u toch enkele foutjes (over datums) aan van tijdens uw gesprek bij DVZ, maar u wijt deze ook niet aan een taalbarrière (CGVS p. 4). Bovendien heeft u zelf verklaard voldoende Pashtou te spreken om er uw interview in af te leggen én heeft u dit document ondertekend (verklaring betreffende de procedure). De verklaringen die u geeft om uw tegenstrijdigheden op te klaren, weten het CGVS niet te overtuigen. Hieruit volgt dat er ernstige twijfels ontstaan bij uw geloofwaardigheid.

Ook legt u een badge, een opleidingscertificaat en 3 waarderingscertificaten van uw vader neer. Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20

210114_0.pdf). Gezien er slechts weinig geloofwaardigheid aan deze documenten gehecht kan worden, weten deze documenten het profiel van uw vader ook niet te bevestigen.

Daar het profiel van uw vader, alsook jullie vermeende familieband niet geloofd wordt, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen die zouden voortvloeien uit zijn job. Zeker niet wanneer blijkt dat uw vader dreigtelefoontjes van de taliban ontving omwille van zijn job. Deze telefoontjes waren echter enkel aan uw vader gericht, zo bevestigt u zelf (CGVS p. 17). U gevraagd waarom de taliban dan plots naar u zou zoeken, stelt u dat ze u tijdens de machtsovername niet meer wilden sparen omwille van het werk van uw vader; hetgeen slechts een blote bewering is.

Daarnaast is het weinig geloofwaardig dat de talibanleden – die volgens u naar zowel u als uw vader op zoek waren – uw huis binnenvielen en grondig doorzochten. U werd echter niet gevonden; u zat verstopt in de broodoven onder enkele takken (CGVS p. 16-17). U stelt echter dat de taliban u en uw vader samen wou arresteren, waardoor het toch redelijk is te veronderstellen dat ze het hele huis grondig zouden doorzoeken tot ze hadden wat ze wilden:

Het is onwaarschijnlijk dat ze uw schuilplaats niet ontdekt hebben, wat maakt dat uw geloofwaardigheid ernstig in het gedrang komt.

Uw nood aan internationale bescherming wordt overigens ook ondermijnd door uw selectiviteit in het Europese land dat uw verzoek mocht behandelen. U gevraagd of ergens onderweg een verzoek om internationale bescherming indiende, verklaart u dat uw vingerafdrukken in Oostenrijk genomen werden, maar u vroeg er geen asiel aan. Er werd u gevraagd of u enkel in Oostenrijk vingerafdrukken gaf, meent u zich niet goed meer te herinneren wat er in Bulgarije gebeurde (CGVS p. 17-18). Hierop werd u geconfronteerd met het feit dat blijkt dat uw vingerafdrukken genomen werden in zowel Oostenrijk als Bulgarije in kader van een verzoek om internationale bescherming. U stelt echter dat u nergens een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw EUODAC-hit bewijst het tegendeel: uw vingerafdrukken werden genomen in kader van een verzoek om internationale bescherming.

Naast de eerder besproken documenten legt u nog foto's van uw broer neer. Deze zouden moeten bewijzen dat uw broer een handicap heeft. Hoewel de handicap van uw broer niet ter discussie staat, kan uit de foto's ook niet afgeleid worden wie de persoon op de foto's is en hoe hij aan u verwant is. Daarnaast legt u ook foto's van de grafsteen van uw vader neer, alsook een video van tijdens zijn begrafenis. Deze documenten zouden hoogstens kunnen bewijzen dat uw vader overleden is, maar kunnen er geenszins in slagen zijn job of jullie verwantschap te staven.

Aldus heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kan u evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een

open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/7PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met

mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hadden met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar-Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in

Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Gezien u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde 18,5 jaar oud te zijn (CGVS p. 4), kan hieruit afgeleid worden dat u op minderjarige leeftijd Afghanistan verlaten hebt (ongeveer 16 jaar oud). Echter spreekt een leeftijdstest dat tegen; u zou Afghanistan verlaten hebben toen u reeds 21 jaar oud was. Hoe dan ook kan besloten worden dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U ging er zo'n 2 of 3 jaar naar school en volgde zo'n 5 jaar lang religieuze lessen aan de madrassa (CGVS p. 4-5). Daarnaast had u na aankomst in België nog contact met uw maternale oom in Afghanistan (CGVS p. 5). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd

zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de feitenvaststelling, samenwerkingsplicht en bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Maar indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3. Bevoegdheid van de Raad

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118).

4. Stukken en aanvullende nota's

Bij verweerder werden volgende stukken door verzoeker neergelegd, zoals geïnventariseerd door verweerder als volgt:

- 1) Badge NDS vader (origineel gezien)
- 2) Taskara vader (origineel gezien)
- 3) Taskara verzoeker (origineel gezien)
- 4) Opleidingscertificaat vader (origineel gezien)
- 5) 3 waarderingscertificaten vader (origineel gezien)
- 6) Foto's job vader (kopie)
- 7) Medische documenten België (kopie)
- 8) Foto's broer mentale beperking (kopie)
- 9) Grafsteen vader (kopie)
- 10) Video begrafenis vader (kopie)

Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

- (1) EUAA COI “Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- (2) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
- (3) EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- (4) EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf;
- (5) EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024 (met vindplaats)
- (6) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- (7) EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio-Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- (8) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- (9) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosivedevicescivilians-afghanistan>;
- (10) COI Focus, “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf;
- (11) EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments van 2 februari 2024 (met vindplaats)

5. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt de taliban te vrezen in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van het werk van zijn vader. In het eerste onderdeel betwist verzoeker de waarde van het medisch

leeftijdsonderzoek en verwijst hij daarbij naar informatie van het platform Kinderen op de vlucht, dat op zijn beurt verwijst naar een Resolutie van het Europees Parlement van 2013 over de leeftijdsbepaling van niet-begeleide minderjarigen.

Vervolgens gaat verzoeker in op het motief van verweerder aangaande zijn verwantschap met zijn vader, dat volgens verweerder niet is gestaafd. Volgens verzoeker is het compleet ondenkbaar dat verweerder niet aanvaardt dat zijn vader zijn vader is en dit omdat in het algemeen aan Afghaanse identiteitsdocumenten slechts geringe bewijswaarde kan worden gehecht. Verzoeker legde ook zeven foto's van zijn vader voor in uniform. Volgens verzoeker had verweerder dienaangaande vragen moeten stellen, in plaats van te stellen dat niet duidelijk is wie op de foto's staat en hoe deze mensen aan verzoeker verwant zijn. Hij benadrukt dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet rekening gehouden worden met alle beschikbare bewijzen, zo ook de schriftelijke bewijzen, aangezien dat een positief effect kan hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid. Het schriftelijk bewijs moet opgenomen worden in de beoordeling van de geloofwaardigheid, zodat het schriftelijk bewijs invloed kan hebben op die beoordeling.

Aangaande de kennis van de job van zijn vader, motiveert verweerder dat verzoeker wel enige kennis heeft, maar toch tekortschiet in enkele essentiële zaken. Verzoeker wijst erop dat verweerder zelf erkent dat hij enige kennis heeft van het werk van zijn vader. Verweerder vindt dat verzoeker zou moeten weten wat zijn vader allemaal geleerd heeft tijdens zijn opleiding, maar houdt hier volgens verzoeker onvoldoende rekening met het feit dat hij maar 2 à 3 jaar naar school is gegaan en dus met zijn specifiek profiel.

Verder gaat verzoeker in op de motieven van verweerder aangaande elementen die verschillen tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en bij verweerder. Zoals het feit dat verzoeker bij de DVZ niet de hoogste rang heeft vermeld, maar enkel sprak van officier. Bij DVZ verklaarde verzoeker dat zijn vader werkte bij het leger, terwijl hij bij verweerder verklaarde dat hij voor NDS werkte, maar diens opdracht voor het leger moest uitvoeren. Bij confrontatie verklaarde verzoeker wel gesproken te hebben bij DVZ over het werk bij NDS en ook de rang luitenant-kolonel zou vermeld hebben, maar dat hij het Pasjtoe niet goed genoeg beheerste. In het verzoekschrift wijst verzoeker erop dat uit psychologisch onderzoek blijkt dat wanneer iemand verschillende keren wordt gehoord over bepaalde gebeurtenissen, hij niet altijd een consistent verhaal zal afleggen, hetgeen niet per se een teken van ongeloofwaardigheid moet zijn.

Waar verweerder motiveert dat het relaas van verzoeker over hoe hij kon ontkomen aan de taliban veeleer ongeloofwaardig is, gaat verzoeker in op een landenrapport van de EUAA van 2022 *"Afghanistan, Targeting of Individuals"* waaruit hij verschillende passages citeert. Die passages hebben betrekking op het feit dat familieleden van Afghanen die voor de NDS werkten ook reeds werden gefolterd of gedood door de taliban. Hij stelt als zoon van een voormalig NDS-medewerker een terechte vrees te hebben voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan.

Er is geen verweernota neergelegd.

Verzoeker verzoekt de Raad om in hoofdde de vluchtelingenstatus te erkennen, in subsidiaire orde de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing te willen vernietigen en het dossier terug te sturen naar verweerder.

6. Beoordeling door de Raad

In het huidige stadium van de procedure, en na grondig onderzoek van het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat bepaalde elementen van het vluchtrelaas van verzoeker en diens profiel meer onderzoek vergen, dermate dat de Raad niet in staat is om zich met voldoende kennis van zaken uit te spreken over het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet voor verzoeker of een reëel risico op ernstige schade op grond van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Zoals hoger aangehaald, moet verzoeker een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Daarnaast dient verweerder ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong. Het Hof van Justitie heeft daarbij opnieuw benadrukt dat de samenwerkingsplicht *"inhoudt dat de beslissingsautoriteit, (...), de verzoeken niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoeker."* Het Hof preciseerde dat wat de relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst betreft, de lidstaten

“ervoor moeten zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van herkomst van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis (arrest van 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 67)” (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55).

De Raad onderscheidt uit het voorgaande dan ook drie elementen, zijnde de verklaringen, documenten of ander bewijsmateriaal en landeninformatie die belangrijk zijn voor een zorgvuldige beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. In casu moet de Raad evenwel vaststellen dat hij weliswaar verklaringen heeft van verzoeker, die blijken uit het gehoorverslag, maar dat hij niet beschikt over een vertaling van de talrijke stukken die verzoeker heeft neergelegd, noch over afdoende landeninformatie.

Verweerder stelt de geloofwaardigheid in vraag van de familieband tussen verzoeker en diens vader, evenals van het werk van diens vader. Nochtans erkent verweerder dat verzoeker *“enige kennis heeft over het werk van [zijn] vader”* en kan de Raad ook vaststellen in het gehoorverslag dat verzoeker wel de verschillende rangen van zijn vader opgeeft, ook wanneer hij welke rang had en in welke provincie hij was gestationeerd, de nummer van het korps en het loon van zijn vader.

Wat betreft die familieband en aangaande het werk van zijn vader, heeft verzoeker vele originele stukken neergelegd, zoals onder meer de originele taskara van zijn vader en van zichzelf. Aangaande het werk van zijn vader legde verzoeker volgens de inventaris in het administratief dossier een badge, een opleidingscertificaat en drie waarderingscertificaten voor, allen originele stukken. Daarnaast liggen ook nog verschillende kopieën van foto's voor van zijn vader in uniform, van de grafsteen van de vader en een video van de begrafenis van de vader.

Nochtans werd niets van de neergelegde stukken vertaald, ook niet partieel, op enkele minimale aspecten na zoals enkele data, die door de tolk van verweerder werden vertaald. Enkel het opleidingscertificaat is deels in het Engels opgesteld. Wat betreft stuk 5, een waarderingscertificaat volgens de inventaris, heeft de tolk ook de naam “M.S.S.” vertaald, waarbij “S.S.” overeenkomt met verzoeker zijn achternaam.

Artikel 48/6, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt over de vertaling van stukken als volgt:

“De door de verzoeker voorgelegde stukken dienen, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, vergezeld te zijn van een vertaling in één van de drie landstalen of het Engels.

De verzoeker wordt bij het indienen van het verzoek, in een taal die hij begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij deze begrijpt, ingelicht over zijn plicht mee te werken om een vertaling te verstrekken, zoals bedoeld in het eerste lid.

Bij gebrek aan een vertaling, zoals bedoeld in het eerste lid, dient de verzoeker de door hem voorgelegde stukken, indien zij in een andere taal dan één van de drie landstalen of het Engels zijn opgesteld, zelf toe te lichten tijdens het persoonlijk onderhoud in voorkomend geval via de aanwezige tolk. Deze toelichting betreft minstens de relevante gegevens van de voorgelegde stukken.

In het geval de verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming indient, (...).

Bij gebrek aan enige vertaling voorzien door de verzoeker, is de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, niet verplicht om elk door de verzoeker voorgelegd stuk in zijn volledigheid te vertalen naar één van de drie landstalen of het Engels. Het volstaat om de door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vastgestelde relevante gegevens te vertalen van de voorgelegde stukken.”

Hieruit blijkt dat het dus volgens lid 2 aan verzoeker toekomt om een vertaling voor te leggen van diens stukken. Echter, de Raad kan niet vaststellen dat aan verzoeker werd gevraagd om een vertaling van de stukken voor te leggen in de zin van artikel 48/6, § 3, tweede lid (zie dienaangaande RvS 19 maart 2001, nr. 94.109). Ook de partiële relevante gegevens van de documenten werden niet afdoende toegelicht tijdens het onderhoud in de zin van artikel 48/6, § 3, derde lid. Tot slot blijkt evenmin dat conform het vijfde lid en de samenwerkingsplicht de vastgestelde relevante gegevens van de voorgelegde stukken werden vertaald. Wat onder meer onder relevante gegevens moet worden verstaan, blijkt uit de voorbereidende werken (Kamer 2016-2017 Doc 54, 2548/1, p. 44 met niet-limitatieve opsomming). Nochtans meent de Raad dat die stukken pertinent zijn teneinde de geloofwaardigheid te beoordelen van verzoeker zijn relaas aangaande het profiel van zijn vader, de familieband en het overlijden van de vader. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift terecht op dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet rekening gehouden worden met alle beschikbare

bewijzen, zo ook de schriftelijke bewijzen, aangezien dat een effect kan hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid.

Er blijkt immers dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij verweerder enkele details heeft verschaft aangaande deze stukken over plaatsnamen, een korpsnummer etc., dermate dat niet kan ontkend worden dat pertinente stukken werden voorgelegd en het mogelijk moet zijn voor de Raad na te gaan of de verklaringen van verzoeker consistent zijn met de inhoud van de stukken.

Bijgevolg komt het verzoeker toe om in een vertaling te voorzien van de stukken. De Raad leest immers eveneens in de voormelde voorbereidende werken (p. 43): *“Het is duidelijk dat een vertaling van de door verzoeker voorgelegde stukken noodzakelijk is om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming”*. De Raad stelt dan ook vast dat wat betreft de voorgelegde stukken uit hetgeen supra is uiteengezet blijkt dat noch aan de medewerkingsplicht door verzoeker, noch aan de samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS werd voldaan teneinde de Raad toe te laten met kennis van zaken te oordelen over de geloofwaardigheid van zowel de familieband tussen verzoeker en zijn vader, als aangaande het profiel van zijn vader die voor de NDS en het Afghaans leger zou gewerkt hebben, hetgeen kernelementen zijn van het vluchtrelaas.

Waar verweerder stelt dat de taskara's geen familiale band kunnen aantonen en in algemene beoordelingen stelt dat aan Afghaanse identiteitsdocumenten slechts een geringe bewijswaarde kan toegekend worden *“zoals blijkt uit openbare informatie (zie infra)”*, waarbij vervolgens naar een COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 wordt gewezen, stelt de Raad vast dat die informatie in casu niet in het administratief dossier zit en dat de link die wordt vermeld in de bestreden beslissing een foutmelding geeft.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd aangaande het werk van zijn vader, in het kader van de NDS en het leger, zoals onder meer over zijn verschillende graden en het korpsnummer. Verweerder stelde ook vragen aangaande bijvoorbeeld het verschil tussen de rang van officier, majoor en luitenant-kolonel, doch het administratief dossier bevat geen specifieke landeninformatie aangaande (bijvoorbeeld de graden in) het Afghaanse leger of de NDS.

Het rechtsplegingsdossier bevat weliswaar objectieve landeninformatie, in hoofdzaak via de aanvullende nota, maar niet met betrekking tot de voormelde relevante feiten in verband met verzoekers land van herkomst in weerwil van artikel 48/6, § 5, eerste lid, a) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot stelt de Raad vast dat volgens de inventaris verzoeker ook nog een *“video begrafenis vader”* heeft voorgelegd. Het enige wat de Raad dienaangaande kan aantreffen in het administratief dossier is een e-mailcommunicatie met verweerder, met vervolgens met de hand geschreven *“video: 1 minuut, groep mensen (ruggen) zingen en 1 jongen tegen boom”*. Verweerder liet evenwel na een afprint van deze video aan de Raad over te maken, waardoor de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 oktober 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,
M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES